

[Erhard Jakobsen]

sige: hvor meget bestemmer lille Danmark i den verden, der omgiver os? Her tænker jeg ikke bare på det udenrigspolitiske, dér er det meget småt, jeg tænker ikke mindst på det økonomiske.

Det er fremhævet fra flere sider i dag, at til syvende og sidst er det afgørende moment, når man skal diskutere Danmarks valutaisituation, hvordan efterspørgslen er i de lande, vi skal handle med. Vi har bragt alt det i orden, vi kan bringe i orden. Vi har gennem indgreb, der er skarpere end dem, nogen regering i noget land har foretaget – det gælder indkomstpølisisk, det gælder finanspolitisk, og det gælder skattepolitisk – i og for sig svunget svøben hårdere, end nogen regering har vovet i noget land. Men tilbage står, at i den periode, hvor det er sket, har der næsten ingen efterspørgselsstigning været i de lande, vi skal handle med.

Jeg vil ikke sige, at det ikke nytter, det havde set langt værre ud, om man ikke havde gjort det, men afgørende er, at først når andre lande beslutter sig til at føre en politik, som sætter efterspørgslen efter produkter i vejret, både landets egne og vore, får vi en løsning på vor valutaisituation. Det bliver man altså nødt til at erkende.

Det andet, man bliver nødt til at erkende, er, at vi lever i et frit land på langt flere områder, end man gør i mange andre lande. En af de ting, der er fri, er borgernes frie forbrugsvalg. Det kan altså ikke nytte noget, at vi herinde vedtager, at nu skal vi i højere grad prøve at fremme dansk produktion. Det nytter altså ikke noget, hvis folk ikke desto mindre køber flere udenlandsrejser, end de har gjort før, og boltrer sig og bruger udenlandsk valuta. For øvrigt må man, selv om de bruger dansk valuta, som vi så tit har fastslået, regne med, at bruger folk 100 kr. ekstra, går der stort set 35 kr. ud af valutakassen.

Det er situationen, og når vi så får flere i arbejde, og når folk får højere indkomst, får vi et større valutaforbrug. Og hvad skal modvirke det? Ja, det kunne kun det, at forbruget også var steget i de andre lande, men det er det altså ikke.

Så enkel er i og for sig situationen, og der er ingen grund til at blande regeringens skyld eller regeringens fortjenester ind i det.

Jeg vil bare tillade mig at fastslå ud fra en historisk betragtning, at jeg ikke har set no-

gen regering gribe så hårdt ind, som denne regering har gjort. Jeg kan ikke forestille mig noget parti, der ville have vovet at komme med forslag til ting, der var skarpere end det, denne regering har gjort. Tværtimod vil jeg sige, at hvis de mennesker, der har angrebet julepakke, påskepakke, pinsepakke, kartoffelkur osv., havde fulgt ånden i deres eget angreb, havde de ikke lavet de indgreb, og så havde situationen været langt værre. Jeg kan forestille mig mange partier, der kunne have gjort det ringere, men jeg kan faktisk ikke forestille mig noget parti, der ville have haft mod til at gøre det kraftigere, end de fem partier har gjort det her.

Det er bl.a., fordi oppositionens store, gyldne håb om, at de fire regeringspartier skulle blive uenige, aldrig er gået i opfyldelse og slet ikke går i opfyldelse. Tværtimod vil jeg sige ud fra det kendskab, jeg har til regeringen, at sammenholdet mellem de fire partier er stærkere i dag, end det var, da vi startede. Sammenhold er ikke bare noget, man skal tale om. Det er noget, man skal arbejde sig ind i, og det har de fire partier gjort. De har lært at sætte nødvendighedens lov over partiprogrammer og alt muligt andet.

Man har engang imellem talt om – det er fra oppositionen til højre, som navnlig findes uden for Tinget – at denne regering jo bare har ført socialdemokratisk politik. Det er det rene vrøvl. Vel har den gjort det samme over for valutakrisen, som en socialdemokratisk regering gjorde, men den førte da ikke socialdemokratisk politik. Den førte den politik, der var nødvendig. Det er ikke socialdemokratisk politik at indefryse dyrtidsportioner. Det gjorde man ikke, fordi det var partiets ønske. Det gjorde man, fordi det var nødvendigt, og vi andre støttede det. Ellers kunne det ikke have været gennemført.

På samme måde med stigende moms og stigende forbrugsafgifter. Det gjorde Socialdemokratiet ikke, fordi det var et socialdemokratisk ønske. Det gjorde man, fordi det ikke var andet at gøre. Det var nødvendighedens lov, og det er den politik, også denne regering har ført. Man gør det, når det er nødvendigt, enten man nu kan lide det og det passer ind i partiprogrammer og årsmøder og landsmøder osv., eller det ikke gør det. Det er det, tror jeg, der i befolkningens øjne gør denne regering værdifuld, nemlig at man ikke på noget tidspunkt fejlt er vejet